

[Erna Sørensen.]

givet os, trods alt har været for kort, og at man altså ikke har haft mulighed for sammen at gennemarbejde ændringsforslagene.

Retten til at gå til nævnet har lægerne jo allerede efter lovforslaget, og jeg håber, at bestemmelsen om nævnet ikke er noget illusorisk, men noget reelt, som kan få betydning, hvor der opstår uoverensstemmelser i et samråd. At nævnet ikke er en appelinstant, men at sagen kan behandles der og tilbagesendes til samrådet, som påny kan tage den under overvejelse, står for mig som en værdifuld ting i lovforslaget, som jeg meget gerne ser bevaret, og at man har brugt bestemmelsen nu, hvor en overlæge skal være med i samrådet og tager en negativ indstilling, er naturligt.

Jeg henstiller altså, at man stemmer for ændringsforslagene, der for mig betyder en stor og nyttig klaring af lovforslaget. Jeg nærer ikke frygt for, at ændringerne skal føre til uensartede afgørelser; tværtimod synes jeg, man har al mulig grund til at tro på overlægernes positive indstilling til et arbejde i de fremtidige samråd.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Jeg vil begynde med nogle bemærkninger om ændringsforslagene. Jeg kan ikke anbefale at stemme for ændringsforslaget vedrørende samrådenes sammensætning, men må anbefale at stemme imod. Jeg har motiveret det i mine udtalelser under den afbrudte trediebehandling den 18. maj, men skal i dag påny præcisere mine synspunkter.

Når jeg i modsætning til dem, der har stillet ændringsforslag, ønsker at henlægge almindelig indikation til et begrænset antal samråd, er det for at give vilkårligheden på dette vanskelige område mindst muligt spillerum. De, der skal udøve skønnet, må have et så stort erfaringsmateriale at bygge på, at der kan opbygges en linie for afbrydelser. Skulle den behandlende overlæge, som chefkirurgerne ønsker det, eller, som formuleret i ændringsforslag til mødrehjælpslovforslaget, den ansvarlige overlæge for den sygehusafdeling, hvor indgrebet i givet fald skal foretages, have sæde i samrådet, ville der blive tale om ca. 150 overlæger, af hvilke mange kun ville være ude for få tilfælde og derfor have vanskeligt ved at udøve et skøn. Endvidere er der

det afgørende hensyn til kvinden, som ønsker sit svangerskab afbrudt; hun må ikke være undergivet vilkårlighed, og når hun opfylder lovens betingelser for at få sit ønske opfyldt, må der sikres hende ret til at få afbrydelse foretaget. Der må sikres den kvinde, der bor i et landdistrikt, hvor chefkirurgen er mindre villig til at foretage svangerskabsafbrydelse, samme ret, som kvinder i det øvrige land har til at få en sådan foretaget, ligesom det må hindres, at der i eet landdistrikt føres en mildere kurs end i et andet. Jeg føler mig ikke tilfredsstillet ved de bemærkninger, det ærede medlem fru Erna Sørensen fremførte med hensyn til sin tro på, at der kan skabes ensartethed ved at lade de 150 overlæger gå ind i bedømmelsen. Samrådene bør derfor efter min og mit partis mening begrænses i antal, og i dem bør have sæde sådanne kirurger, helst gynækologer, som fra deres hospitalsafdelinger har rige erfaringer på dette område, forsåvidt de er villige og har tid — men det sagde kirurgerne til os at de var og havde.

Hvad gynækologernes og chefkirurgernes henvendelse angår — i pressen kaldes den ofte lægernes henvendelse, skønt den kun kommer fra en gruppe læger — er der i denne misforståelser angående lovforslagets bestemmelser, og det samme gælder offentlighedens behandling af spørgsmålet. I den første henvendelse fra chefkirurgerne tales der, som det ærede medlem fru Edel Saunte nævnte det, om, at mødrehjælpen har monopol på afgørelser vedrørende indikationen. Dette er ikke rigtigt. Det er ikke mødrehjælpen, men et samråd bestående af to læger plus en repræsentant for mødrehjælpen, der træffer afgørelse. Endvidere har overlægen, hvor der er tale om sygdom, naturligvis ret til at bestemme, om svangerskabsafbrydelse skal foretages, uden at henvise de pågældende til mødrehjælpen.

En anden misforståelse: der tales i pressen, som om bestemmelser i dette lovforslag ville diktere en læge at handle mod sin samvittighed; jeg forstår, at offentligheden ville opponere derimod, hvis det var sådan, men det er helt forkert. Ifølge lovforslaget har enhver overlæge ret til at nægte, at der på hans afdeling foretages et indgreb af denne art; han har blot ikke lov til at hindre, at en anden overlæge